வேரில் வெந்நீர் .....

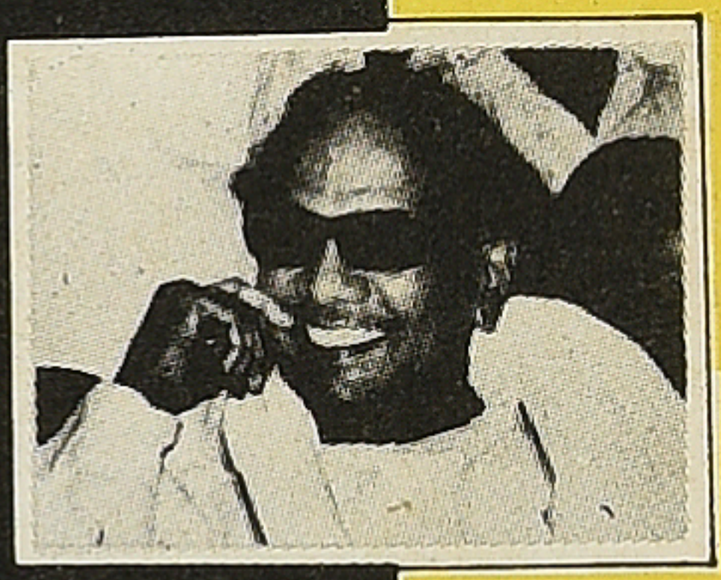

கலைஞர்

வேரில் வெந்நீர் . . . . . .

தலைவர் கலைஞர்

வெளியீடு

தி.மு.க. இளைஞர் அணி,

அன்பகம்,

சென்னை – 600 018.

முதற்பதிப்பு : ஜனவரி 1994

விலை : 3/-

362.84
ஒபரீல்

அச்சிட்டோர் : ரவி டிரேடிங் கார்ப்பரேஷன் பிரிண்டர்ஸ், 183, டாக்டர் நடேசன் சாலை, சென்னை - 600 005. போன் : 842816

இந்நூல் .....

தலைவர் கலைஞர் அவர்கள் 1994 ஜனவரி 10, 11, 12, 13, 18 ஆகிய நாட்களில் "வேரில் வெந்நீர் ஊற்றுவதைத் தடுத்திட; வா!" என தலைப்பிட்டு முரசொலி வாயிலாக உடன்பிறப்புக்கு எழுதிய கடிதங்களை "வேரில் வெந்நீர் ....." என்கிற தலைப்பில் தி.மு.க. இளைஞர் அணியின் சார்பில் இந்நூல் வடிவில் பெருமையுடன் வெளியிடுகிறோம்.

–தி.மு.க. இளைஞர் அணி.

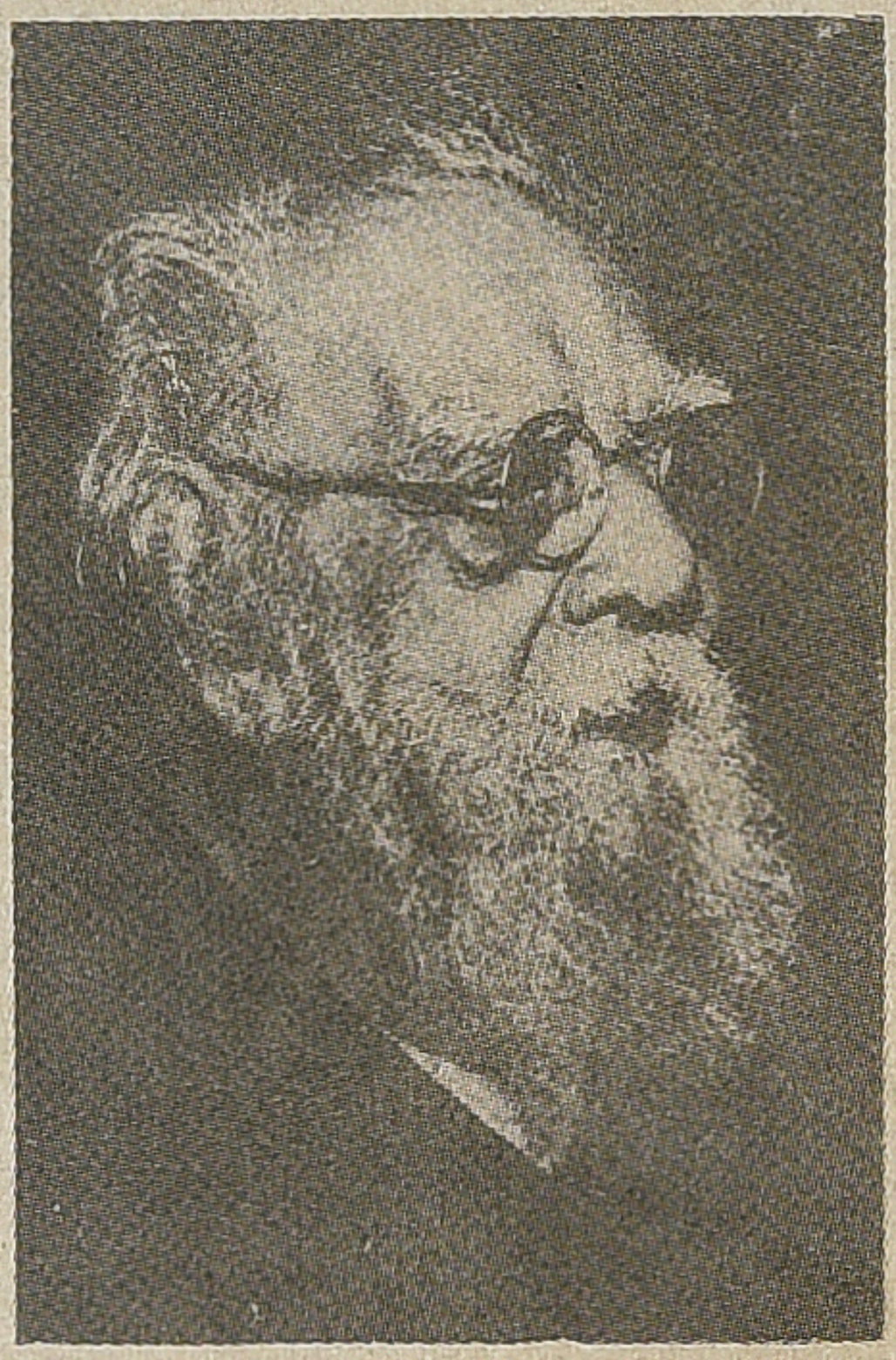

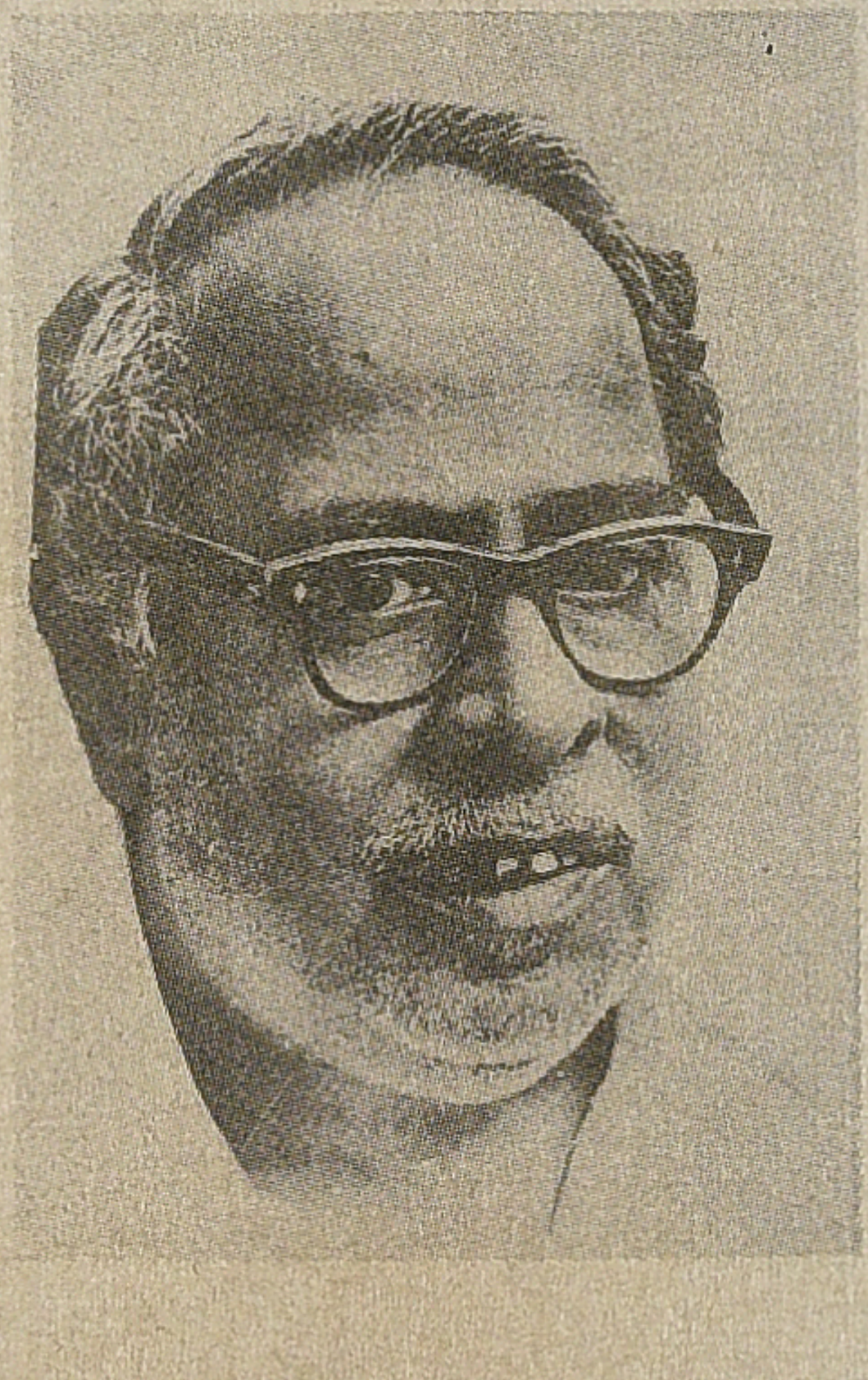

வேரில் வெந்நீர்
ஊற்றுவதைத் தடுத்திட; வா!

உடன்பிறப்பே,

தமிழகத்திலும் சரி; தமிழகம் உள்ளிட்ட இந்தியத் திருநாட்டிலும் சரி – எத்தனையோ பிரச்சினைகள், இன்றைக்கு அரசியல் ரீதியாக, சமுதாய ரீதியாக, பொருளாதார ரீதியாக தீர்வு காணப்பட முடியாமல் கிடக்கின்றன. அந்தப் பிரச்சனைகளுக்கான கோரிக்கைக் குரல்கள், போராட்டங்கள், கிளர்ச்சிகள், ஆர்ப்பாட்டங்கள், பிரச்சாரங்கள் எனப் பல வகையான எழுச்சிகளை நாள் தோறும் நாம் கண்டு வருகிறோம். ஏன்; நாமும் அவற்றில் ஓர் அங்கமாகத் திகழ்ந்து நமது பங்கிற்கான பணியினை எத்தனையோ தியாகங்களுக்கும், அடக்குமுறைகளுக்கும், ஏச்சுக்கும், பேச்சுக்கும், எரிச்சல்மிகு ஏகடியங்களுக்கு மிடையே செய்து வருகிறோம்.

எந்தவொரு பிரச்சினையிலும் முழு வெற்றியைக் காண முடியாமைக்கு மிக முக்கியமான காரணம் ஒன்றுண்டு. முதலில் அந்தப் பிரச்சினை பற்றிய புரிந்து கொள்ளும் சக்தியை நமது மக்களில் பெரும்பாலோர் பெற்றிருக்கவில்லை என்பதுதான் அந்தக் காரணம்!

உதாரணமாக; மத்திய அரசின் புதிய பொருளாதாரக் கொள்கை – உலக வங்கி – பன்னாட்டு நிறுவனம் – டங்கல் திட்டம் – இவற்றால் ஏற்படக்கூடிய பாதிப்புகள் பற்றி நாட்டு மக்களில் எல்லாப் பிரிவினரும் உணர்ந்து கொண்டுள்ளனரா

எனில், இல்லையென்றே பதில் கிடைக்கிறது. அந்த பாதிப்புகள் வடிவம் பெற்று, எதிர்காலத்திலே அந்த மக்களின் அன்றாட வாழ்க்கைப் பிரச்சினையில் ஆபத்துக்களாக விசுவ ரூபம் எடுக்கும்போதுகூட, அந்தத் துன்பத்தை அனுபவித்துத் துடிப்பார்களே தவிர – அத்துன்பம் மூண்டதற்கான காரண காரியங்களை விளங்கிக் கொள்ளும் தெளிவு பெற்றவர்களாக இருக்கமாட்டார்கள்.

ஏன்? எதனால் அப்படி? இதற்கு ஒரே விடை, அந்த மக்கள் படிப்பறிவு இல்லாத பாமரராய் இருப்பதுதான்! இன்னும் சொல்லப் போனால் படிக்கத் தேவையில்லை – அப்பன் பாட்டன் பட்ட பாட்டைப்போல் நாமும் பாடுபட்டு வயிறு கழுவினால் போதும் என்ற ஓர் அலுப்பான நினைப்பு, இன்னமும் பெரும்பாலான அடித்தட்டு மக்களிடத்திலே இந்தக் காலத்திலும் காணக்கூடிய ஒன்றாகவே இருக்கிறது.

எனவேதான் பல்வேறு பிரச்சினைகளில் நாட்டம் செலுத்திட வேண்டிய கட்டாயம் நமக்கு இருந்த போதிலும் – ஒடுக்கப்பட்டுள்ள மக்கள் உயர்கல்வி பெறுவதற்கான ஆர்வம் பெற்றிடவும், அந்த ஆர்வத்தை நிறைவேற்ற – தடைகளைத் தவிர்த்து உரிமைகளை அவர்கள் அனுபவித்திடவும் திராவிட இயக்கம், கல்வி நீரோடை முதலைகளை அகற்றி சமூகநீதி அடிப்படையில் அந்த மக்கள் அறிவார்ந்த சமுதாயத்தினராக ஆவதற்குத் தொடர்ந்து பாடுபட்டு வருகிறது.

ஆதிக்க வர்க்கத்தினர்; அதுவும் ஆண்டவன் பெயரால், மதம், சாதி, இதிகாச புராணங்களின் பெயரால் ஆதிக்கம் செலுத்திய – செலுத்துகிற வர்க்கத்தினர் உலகில் அவ்வப்போது தொடர்ச்சியாக வளர்ந்து வரும் விஞ்ஞான அறிவியலுடன் தாங்கள் மட்டும் சேர்ந்து வளர வழி வகுத்துக் கொண்டு, "வாழும் வசதி"யைத் தங்களுக்கென்று ஒதுக்கிக் கொண்டு –

"வாழ முடியாத சதி"யை பெரும்பாலான ஒடுக்கப்பட்ட சமுதாயத்தினர் மீது நடத்தி வென்று காட்டினர்! இன்னமும் கூட அதே நிலைதான்!

சம்பூகன் என்ற சூத்திரன் தவம் செய்தல் பாபம் என்று அவன் தலையை வெட்டியெறிந்த நியாயத்தை (?) கூறும் "இராமாயண"க் காலமல்ல இது!- ஒடுக்கபட்ட தாழ்த்தப் பட்ட சூத்திர குலத்தினர் படித்தால் அவர்கள் நாக்கில் பழுக்கக் காய்ச்சிய இரும்பினால் சூடு போடவேண்டும் என்ற "மனு தர்ம"க் காலமுமல்ல இது!- ஆனால்! ஆனால்!

அந்தக் கொடுமைகளின் நிழல் அறவே நீங்கிய பாடில்லை - நீங்காத காரணத்தினால்தான்; நீக்கப்பட வேண்டுமென்று எழுபத்தி ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்பே நீதிக்கட்சியின் தலைவர்கள் எடுத்த முயற்சிக்கு ஆதிக்க புரியினர், ஆயிரம் தடைக்கற்களை குறுக்கே போட்டும்கூட அவற்றையெல்லாம் கடந்து மிகவும் சோதனையான பயணத்தைத் திராவிட இயக்கம் நடத்திக் கொண்டிருக்கிறது.

குறிப்பிட்ட சில உயர்சாதி மக்கள் ஒளியை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருக்கும்போது, கும்மிருட்டில் குருடர்கள் போல நூற்றுக்கு தொண்ணூறுக்கு மேற்பட்ட சதவிகித மக்கள் உழன்று கொண்டிருப்பதுதான் சர்வவல்லமை கொண்ட சர்வேஸ்வரன் எழுதிய விதி எனில்; அந்த விதிக்கே ஒரு விதி செய்து அதனை வீழ்த்திடும் வலிமையுள்ளதான "சமூக நீதி" காண்பதே நமது குறிக்கோள் என நாம் திராவிட இயக்கத்தின் சார்பாக எடுத்த சபதம், படிப்படியான வெற்றிகளைக் கண்டு வந்துள்ளதாயினும் பரிபூரண வெற்றியைக் கண்டிவில்லை.

சில வாரங்களுக்கு முன்பு சென்னையில் நடைபெற்ற சமூகநீதி இட ஒதுக்கீடு மாநாடொன்றில் நான் குறிப்பிட் டதைப் போல, தென்னாப்பிரிக்காவில் உள்ள கறுப்பர்களின்

உரிமைகள் பல வழிகளிலும் பறிக்கப்பட்டதைப் போலத் தான்; இங்கே சுதந்திர இந்தியாவில் பிற்படுத்தப்பட்ட, மிகவும் பிற்படுத்தப்பட்ட, தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் உரிமைகள் பறிக்கப்படுகின்றன. கறுப்பர்கள் அங்கே, தங்கள் உரிமை களை மீட்பதற்காக நடத்திய, நடத்துகிற போராட்டத்தைப் போல இங்கே ஒடுக்கப்பட்ட சமுதாய மக்களும் போராடித் தான் தீர வேண்டும் என்ற நிலையிருக்கிறது.

"அங்கே உரிமைகளை மீட்க; ஒரு மண்டேலா – இங்கே மண்டல் கமிஷன்" என்றுகூட அந்த மாநாட்டில் சுட்டிக் காட்டினேன்.

நாடு முழுமையும் நலிந்த மக்களின் நல்வாய்ப்புக்கான மண்டல் இன்னமும் நடைமுறைக்கு வராதது மட்டுமல்ல; தமிழ் நாட்டில் திராவிட இயக்கம்; அரும்பாடுபட்டு, அயராது போராடி, ஒடுக்கப்பட்ட மக்களுக்கென கொண்டு வந்து நிறுத்திய 69 சதவீதம் என்ற உரிமைப் பட்டயத்தையுமல்லவா உடைத்து நொறுக்கி விட்டார்கள்.

அடிமரம், கிளைகள், தழைகள், பூக்கள் என்று பிரச்சினைகள் பலவற்றைக் கவனிக்க வேண்டுமெனினும் – முக்கியமாகவும் மூலாதாரமாகவும் முன்னுரிமை தந்து கவனிக்க வேண்டியது; வேரில் வெந்நீர் ஊற்றப்படும் பொல்லாத செயலைத் தடுத்து நிறுத்த வேண்டியதே ஆகும் என்பதை சொல்லாமலே நீ புரிந்து கொள்வாய்!

ஆமாம், உடன்பிறப்பே; இந்த மிகப் பெரும் சமுதாயம், பிற்படுத்தப்பட்ட, மிகவும் பிற்படுத்தப்பட்ட, தாழ்த்தப்பட்ட பிரிவுகளாக இருக்கின்ற சமுதாயம் – சமூக அடிப்படையெனும் வேரில் ஊற்றப்படுகிற வெந்நீரைத் தடுத்து நிறுத்தாவிடில் வருங்காலத்தில் எல்லையற்ற தொல்லைகளைத் தாங்கித் தவிக்க வேண்டியிருக்கும்.

சாதாரண, சாமானிய, ஏழை, எளிய, நடுத்தர மக்களுக்கான; சமத்துவ சமதர்ம இயக்கமான தி.மு.கழகம்; தன்னைத் தந்தை பெரியார் பாதையிலும் – அறிஞர் அண்ணா வழியிலும் சமுதாயத்தைக் காத்து நிற்கும் காவல் அரணாக; இன்று நேற்றல்ல – என்றைக்கோ இந்த உலகத்திற்கு உணர்த்திக் காட்டியிருக்கிறது!

அந்தக் கழகத்தின் சார்பில்தான்; அதன் தலைவன் என்ற முறையிலும் – உன் உடன்பிறப்பு என்ற நிலையிலும்; தமிழகத் தலைநகராம் சென்னையில் ஜனவரி 23 ஆம் நாள் நடைபெற இருக்கும் சமூகநீதிப் பேரணிக்கும் – பேரணியைத் தொடர்ந்து கடற்கரையில் நடைபெற இருக்கும் பொதுக்கூட்டத்திற்கும் வந்திடுக என அழைக்கிறேன்.

சென்னை குலுங்கிட நாம் எழுப்பும் குரல், டெல்லியின் செவிப்பறைகளில் மோதி, நமது கோரிக்கைக்கு வெற்றிகளைக் குவிக்க வேண்டும்.

அதுவரையில் நமது போர் முரசு ஒலித்துக் கொண்டே யிருக்கட்டும்!

முரசு கொட்டிட வா! வா! – நமது உரிமை முழக்கம் மத்திய அரசுக்கு எட்டிட; வா! வா! வா!

என்றுமே என் அழைப்பைத் தட்டி அறியாத என்னுயிரினும் மேலான அன்பு உடன்பிறப்பே, வா! வா! வா! வா!

முரசொலி
10–1–94

அன்புள்ள,
மு.க.

அழைக்கின்றேன் உன்னை; தலைநகர் சென்னை!

உடன்பிறப்பே,

"வேரில் வெந்நீர் ஊற்றுவதைத் தடுக்க வா!" என்று அழைப்பு விடுத்து, உனக்குக் கடிதம் எழுதிவிட்டால் மட்டும் போதுமா: அதைத் தடுப்பதற்கு நானும், நீயும், நம்மைத் தன்னகத்தே கொண்டுள்ள நமது இயக்கமும் என்ன செய்திருக்கிறோம் என்பதையும், இனியும் என்ன செய்ய இருக்கிறோம் என்பதையும் நாட்டுக்கு அறிவித்து, அந்த விளங்கங்களுடன் நில்லாமல் விரைந்தெடுக்கும் முடிவுகளைச் செயல்படுத்த முனைந்திட வேண்டாமா?

அதற்குத்தான் தலைநகரில் சமூகநீதிப் பேரணி – உரிமையுடையவர்கள் நடத்திடும் பேரணி – நமது உறவு முறையினராம் பிற்படுத்தப்பட்ட, மிகவும் பிற்படுத்தப்பட்ட, தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் எனும் ஒடுக்கப்பட்டோரின் எதிர்கால ஒளிமிகு வாழ்வுக்கென நம் உதிரத்துடன் உயிர்மூச்சுடன் கலந்த உணர்வுகளை வெளிப்படுத்திப் போர்முரசு கொட்டும் பேரணி – ஜனவரி 23–ல் நடைபெறுகிறது – எழுச்சி முழக்கம், சென்னை நகர் வீதிகளில்! அதற்கென நாம் ஏற்றப்போகும் அறப்போர்க்கொடிக்கான விளக்க முழக்கம், கடற்கரைப் பெருங்கூட்டத்தில்!

உரிமையுடையவர்கள் நடத்தும் பேரணி என்று குறிப் பிட்டிருக்கிறேனே – அதற்குப் பொருள் புரியாமலா போய் விடும் உனக்கு!

சமூகநீதிப் போருக்கான ஆயுதபாணிகளாக வடபுலத்து மாநில மக்களும் – ஏன்; தமிழ்நாட்டிலும்கூட நலிந்த பிரிவு மக்களின் குரலை எதிரொலிக்கிற எல்லாக் கட்சிகளிலுமுள்ள தலைவர்களும் – இன்று அணிவகுத்திடுகின்றனர் என்றால் அவர்கள் ஏந்திச் சென்றிடும் அறப்போர்ப் படைக்கலன்களை உருவாக்கித் தந்ததும் தந்து கொண்டிருப்பதும் திராவிட இயக்கமெனும் இந்த உலைக்களம் அல்லவா? அதனால்தான் உரிமையுடையவர்கள் நடத்தும் பேரணி என்கிறேன்.

நடேசனார், தியாகராயர், நாயர் இந்த நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் விதைத்த உணர்வு – திராவிடர் சங்கமாக – நீதிக்கட்சியாக அரும்பி, போதாகி, இந்த நூற்றாண்டின் இறுதியில் மலரும் காட்சியை நாம் காணுகிறோம். மலர்ந்து மணம்வீசிடு முன்னர்; வேரில் வெந்நீர் ஊற்றிடும் வேதனை மிகு செயலைத் தடுத்திடும் தக்க நேரம் இதுதான் என்பதற் காகவே சென்னைப் பேரணிக்கு உன்னை அழைக்கிறேன்.

அமைச்சர் முத்தையா (முதலியார்) அவர்களால் முன் மொழியப்பெற்றது இடஒதுக்கீட்டுக்கான அரசின் முதல் ஆணை என்பதற்காகவே – வகுப்புவாரி உரிமையை நிலை நாட்டிடக் காங்கிரசிலிருந்து தன்னை விடுவித்துக் கொண்டு, திராவிட இயக்கத்திற்குத் தோள் கொடுக்க வந்து – பிற்போக்கு சக்திகளாம் ஆதிக்க புரியினரின் கொட்டமடக்கிட வாள் எடுத்துப் போர்நடத்திய தந்தை பெரியார் அவர்கள், அப் போது பிறந்த குழந்தைகளுக்கெல்லாம் "முத்தையா" என்று பெயர் வைத்தார் – பெயர் வைக்கும்படியும் சொன்னார். சமூக நீதியில் பெரியாருக்கு அத்துணை அக்கறை – ஆர்வம்!

நீதிக்கட்சி ஆட்சியிலே நிலைத்துவிட்ட சமூகநீதிக் கொள்கை, படிப்படியாக; உறுதியாக வளர்ந்தோங்கி –

ஒடுக்கப்பட்ட மக்களை அடையாளம் கண்டு கைதூக்கி விடும் அளவுக்கு வலிமை பெற்றது.

ஆனால், அரசியல் சட்டம் இயற்றப்பட்டவுடன் சுதந்திர இந்தியாவில் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களுக்கு ஓரளவு கிடைத்திருந்த சுதந்திரத்தைச் சுரண்டுவதற்கான சூதுவலை பின்னப்பட்டது. சட்டத்தின் சந்து பொந்துகளில் புகுந்து கொண்டு, இட ஒதுக்கீட்டு உரிமையை இடுகாட்டுக்கு அனுப்பிட ஆதிக்க வர்க்கம், தனது மலைப்பாம்பு வாயைத் திறந்தது!

அந்த வாய்க்குள் சென்று, வஞ்சக வயிற்றுக்குள் ஜீரணமாகி விடாமல் பிற்படுத்தப்பட்ட - தாழ்த்தப்பட்ட மக்களை வெளியே பிடித்திழுத்துக் காப்பாற்றப் பெரியாரும் அண்ணாவும் பட்ட பாடும், கொட்டிய முரசும், தமிழகத்தை எரிமலைத் தணல் வழியும் நிலமாக்கும் வண்ணம் அணிவகுத்து நடத்திய புரட்சியும் - பிரதமர் பண்டித நேருவின் கவனத்தை ஈர்த்து 1951-ல் அரசியல் சட்டத்தில் முதல் திருத்தத்தைச் செய்திடக் காரணமாயின. இட ஒதுக்கீடு உரிமை; சமூக அடிப்படையில் - கல்வி அடிப்படையில் (Socially and Educationaly) என்ற கொள்கை, காப்பாற்றப்பட்டது. உடன் பிறப்பே; உனக்கு நினைவிருக்கும் - இல்லையேல் அன்றைக்கே இந்த இயக்கக் காவலர்களாக இருந்தவர்களைக் கேட்டால் கூறுவார்கள்; நமது பேராசிரியர் அவர்கள் அந்தக் கால கட்டத்தில் எழுதிய "வகுப்புரிமைப் போராட்டம்" என்ற நூல், சமூக நீதிக்காக போராடிய அனைவரது கரங்களிலும் கேடயமாக விளங்கிய காட்சியை! அன்று பிறவாதவர்கள், மழலைகளாக இருந்தோர், மாணவப் பருவத்தினராயிருந்த இளைஞர்கள், இன்றும் அந்த நூலைப் படித்து நமது சமூகநீதிச் சரித்திரத்தைத் திருப்பிப் பார்த்து, புதியதெம்பு பெறலாம் - யாரை நமது பொதுச் செயலாளராகப் பெற்றிருக்கிறோம் என்ற பெருமிதமும் கொள்ளலாம்.

பெரியார், அண்ணா இருவரின் அடிப்படைக் கொள்கை மாறாத நிலையை சமூக நீதியில் கொண்டுள்ள நாம் ஆட்சிப் பொறுப்பில் இருந்தபோதும் – அந்த நீதியை நிலைநாட்ட அரும்பாடுபட்டோம்! எதிர் வரிசையில் இருக்கும் போதும் கடும் பயணம் மேற்கொள்கிறோம்! அதுதான் உச்ச நீதிமன்றத் தில் நாமும் இணைந்து நடத்தும் வழக்கும் – அதற்கிடையே இந்த மகத்தான பேரணியும்!

ஆட்சிப் பொறுப்பில் இருந்த கழகம்; இந்த நமது ஒடுக்கப்பட்ட மக்களுக்காக இயன்ற அளவு சாதனைகள் எத்தனை செய்தது என எண்ணிப் பார்க்கிறேன் – இதயம் பூரிப்பால் விம்முகிறது – அதன் காரணமாகத்தானே ஆட்சிக்கே எதிர்ப்பு ஆதிக்கபுரியினரிடமிருந்து கிளம்பியது என்பதை நினைத்துப் பெருமைப்படுகிறேன்!

குரூப் 1. சர்வீஸ் எனப்படும் பணியில் டிப்டி கலெக்டர்களாக, டி.எஸ்.பி.க்களாக, சப்ரிஜிஸ்ட்ராார்களாக, நூற்றுக்கு தொண்ணூறுக்கு மேற்பட்டோர் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களே இந்த ஆட்சியில் தேர்வு செய்யப்பட்டுள்ளனர் என்று சட்டப்பேரவையில் நான் பட்டியல் படித்தவுடனேயே; அதனைத் தமது செவியில் விழுந்த நாராசமாகவன்றோ ஆதிக்கபுரி கருதியது!

ஒடுக்கப்பட்ட தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் நல்வாழ்வுக் காக என் உயிரையே பணயம் வைத்துப் பாடுபடுவேன் என்று நான் முதலமைச்சர் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்டதும் பேரவையில் வெளியிட்ட பிரகடனம் இமாலய எதிர்ப்பைத் தோற்றுவித்த போதும்; ஈரோடு காஞ்சி எனும் இரு பெயர்க ளையும் "மந்திரமாக" உச்சரித்துக் கொண்டுதானே அந்தப் பெருமலையைப் புறங்காணப் புறப்பட்டோம்!

எத்துணை எதிர்ப்பு வந்தால் என்ன; நாக்கூசாமல் வசைமாரி பொழிந்தால் என்ன; நமது அரசை மூன்றாம்தர

அரசு என்று ஒரு உயர்சாதி உறுப்பினர் எதிர் வரிசையில் நின்று கூறியபோது; "இல்லை இல்லை - இது நாலாந்தர அரசு - ஆம்; சூத்திரர்களால் நடத்தப்படுகிற அரசு!" என நான் பதில் அளித்ததைக் கேட்டு- தந்தை பொியார் அவர்கள் தளபதி வீரமணி மூலம் தனது மகிழ்ச்சியை தொலைபேசியில் தொிவித்தாரே - எனக்கும் ஆட்சிக்கும் கட்சிக்கும் பகைவர் ஏற்படுத்திய ரணத்திற்கு அது மாமருந்தாக அன்றோ பயன் பட்டது அப்போதெல்லாம்! அதன் பின்னர் 1989-ல் கூட "சூத்திரர் ஆட்சியைக் காப்போம்" என்று பொியார் திடலில் என் முன்னால் எழுந்த முழக்கம், இன்னும் என் காதுகளில் ஒலித்துக் கொண்டே இருக்கிறதே!

பாம்புடன் சண்டை போட்டு வென்றிட்ட கீாி, தன் மீது பரவியுள்ள பாம்பின் விஷத்தைப் போக்கிக் கொள்ள மூலிகை யொன்றைத் தேடிச்சென்று, அந்த விஷத்தைப் போக்கிக் கொள்ளுமாம் - அப்படித்தான் நான் பொியார் திடலுக்குப் பொியாரைக்காண அடிக்கடி வருகிறேன் என்று கூறிய போது; அந்தத் தள்ளாத வயதில் குலுங்கிக் குலுங்கிச் சிாித்து ஆனந்தக் கண்ணீர் பொழிந்த அய்யா அவர்கள் நம் இதயத்தில் இருக்கிறார் - அவரைத் தலைவராக ஏற்று; நம்மைத் தம்பி என்று அரவணைத்துக்கொண்ட அண்ணன் நம் மூச்சில் இருக்கிறார்- "நானிருக்க பயமேன்?" என்று அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் நம்மை நோக்கிச் சொல்கிறார்கள்!

நாமிருக்க பயமேன் நலிந்த பிாிவு மக்களுக்கு - சமூக நீதி உாிமைப் பாதுகாப்புக்கு - என்ற நம்பிக்கையை வழங்கி, அறப்போர் முரசு கொட்டிடத்தான் அழைக்கின்றேன் உன்னை, தலைநகர் சென்னை! இன்னும் தொடர்ந்து வரும் அழைப்பு மடல்கள்!

முரசொலி
11-1-94

அன்புள்ள,
மு.க.

அறப்போர்வாள் தூக்கிட,
அன்பே! வா!

உடன்பிறப்பே,

"தமிழகத்தை 25 ஆண்டுகாலமாக ஆண்டு வரும் திராவிடக்கட்சிகள் பாமர மக்களின் வாக்குகளைக் கவரும் நோக்கத்துடன் ஒன்றோடு ஒன்று போட்டி போட்டுக் கொண்டு இடஒதுக்கீடு அளவை நாளடைவில் அதிகரித்துக் கொண்டு வந்ததின் விளைவுதான் இன்று நடைமுறையில் உள்ள 69 சதவிகிதத்திற்கான இட ஒதுக்கீடே ஒழிய, இதற்கு எந்த நீதி மன்றத்தின் அங்கீகாரமோ அல்லது தீர்ப்போ கிடையாது. இப்பிரச்சினையில் தேசியக்கட்சிகள் என்று பிரகடனப் படுத்திக் கொண்டுள்ள காங்கிரஸ், பாரதீய ஜனதா, கம்யூனிஸ்டு போன்றக் கட்சிகள், இங்கு பிராந்தியக் கட்சி களுடன் சேர்ந்து கொண்டு அந்த உணர்வில் தமிழக அரசின் நிலைக்கு வெட்கமில்லாமல் ஆதரவு தொிவித்துள்ளன. பிற மாநிலங்களில் உள்ள இக்கட்சியினர், இந்தப் போக்கினை எப்படித்தான் ஜீரணிக்கிறார்களோ? என்ன கொள்கையோ, என்ன தேசியமோ, ஆண்டவனுக்கே வெளிச்சம்!"

ஆங்காரத்துடன் வெளியிடப்பட்டுள்ள இந்தக் கருத்து, ஆண்டவனை அழைத்துக் கூப்பாடு போடுகிற இந்த ஆதங்கம் – தமிழ்நாடு பிராமணர் சங்கம் சார்பில் நடத்தப்படுகிற பத்திரிகையில் எழுதப்பட்டுள்ள பகுதிகளில் இருந்து எடுத்த தாகும்.

பிற்படுத்தப்பட்ட, மிகவும் பிற்படுத்தப்பட்ட, தாழ்த்தப் பட்ட, பழங்குடி மக்களுக்கு இப்போதுள்ள 69 சதவிகித இட ஒதுக்கீடே போதுமானதல்ல என்று போராடிக் கொண்டிருக் கும்போது, உச்சநீதிமன்றத்தீர்ப்பு ஒன்று அண்மையில் வழங்கப்பட்டதின் காரணமாக – "இருந்ததும் போயிற்றே" என ஏங்கிடும் நிலையில்; 50 சதவிகித இடஒதுக்கீடாக இப்போது அது ஆக்கப்பட்டுள்ளது.

தமிழ் நாட்டில் 69 சதவிகிதம் என்ற நிலை எப்படி வந்தது? எப்போது வந்தது? விளக்கத் தேவையில்லை – சுருக்கமாகவே கூறுகிறேன்.

சமூக நீதிக்கு 1950 ஆம் ஆண்டு ஏற்படுத்தப்பட்ட மிகப் பெரும் சோதனையைப் பெரியார், அண்ணா தலைமையில் அணிவகுத்த திராவிட இயக்கம் எதிர் கொண்டு வென்றதின் காரணமாக அரசியல் சட்டம் திருத்தப்பட்டதை நேற்றைய கடிதத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளேன்.

அந்த வெற்றியைத் தொடர்ந்து – பிற்படுத்தப் பட்டோ ருக்கு கல்வி வேலை வாய்ப்புக்களில் சமூக அடிப்படையில் 25 சதவிகிதம் என்றும் ஆதிதிராவிடர்க்கு 16 சதவிகிதம் என்றும் இருந்ததை – கழக ஆட்சியில் நான் முதல்வர் பொறுப்பை ஏற்றதும் அமைக்கப்பட்ட சட்டநாதன் தலைமையிலான பிற்படுத்தப்பட்டோர் நலக்குழுவின் பரிந்துரைகளை ஆய்ந்து, பிற்படுத்தப்பட்ட 'ம்க்களுக்கு 31 சதவிகித மென்றும், ஆதிதிரா விடர்களுக்கு 18 சதவிகிதமென்றும் அரசின் சார்பில் இடஒதுக் கீட்டு அளவு உயர்த்தி அறிவிக்கப்பட்டது.

பிற்படுத்தப்பட்டோர் இடஒதுக்கீடு அளவு உயர்த்தப் பட்டதைப் பயன்படுத்தி; நீண்ட காலக் கோரிக்கையாக இருந்த கொங்குவேளாளர் சமுதாய மக்களையும் பிற்படுத்தப் பட்டவர்களாக அறிவிக்க வேண்டும் என்பதை – என்

தலைமையிலிருந்த கழக அரசு ஏற்று அறிவித்தது. அத்துடன் உருது பேசுகிற முஸ்லீம்களின் பல்லாண்டுகாலக் கோரிக்கை யும் ஏற்கப்பட்டு அவர்களையும் பிற்படுத்தப்பட்டோர் பட்டி யலில் இணைக்கப்பட்டது.

1976–ல் கழக ஆட்சி கலைக்கப்பட்டு – பின்னர் 1977–ல் பொறுப்புக்கு வந்த எம்.ஜி.ஆர். அவர்களின் ஆட்சியில் இந்த இடஒதுக்கீட்டு முறையின் அடிப்படையே தகர்ந்து போகக் கூடிய அளவுக்கு – வருமான உச்சவரம்பு எனும் பொருளாதார அளவு கோல் பிரகடனப்படுத்தப்பட்டு – அதற்குப் பேரெதிர்ப்பு, தமிழகத்தில் எழுந்து; எம்.ஜி.ஆர். அவர்கள் அவர் பிறப்பித்த ஆணையைத் திரும்பப் பெற்றதுமல்லாமல் – பிற்படுத்தப்பட்ட மக்களுக்கு 50 சதவிகிதமென்றும் – ஆதி திராவிடர்க்கு ஏற்கெனவே கழக ஆட்சியில் உள்ள 18 சதவிகித மென்றும் – மொத்தம் 68 சதவிகித இடஒதுக்கீட்டை அறிவித் தார்.

1989–ல் கழக ஆட்சி மீண்டும் என் தலைமையில் அமைந்தபோதுதான்; பிற்படுத்தப்பட்ட மக்களிலேயே வன்னியர், சீர்மரபினர், மற்றும் சில பிரிவினர் நீண்டகால மாக கல்விச் சலுகை பெறுவதற்கு மட்டுமே மிகவும் பிற்படுத் தப் பட்டோர் பட்டியலில் இடம் பெற்றிருந்தோர் – தங்களுக் கெனத் தனி இடஒதுக்கீடு உரிமை வேண்டுமென்று நீண்டகால மாகப் போராடி வருவதைக் கருத்தில் கொண்டு – பிற்படுத்தப் பட்டோருக்கென இருந்த 50 சதவிகிதத்தில் 20 சதவிகிதம் மிகவும் பிற்படுத்தப்பட்ட மக்களுக்கென்றும் – ஆதிதிரா விடர்க்கான 18 சதவிகிதத்தில் பழங்குடி மக்களுக்கும் பங்கு இருந்ததை மாற்றி, பழங்குடி மக்களுக்கு தனியாக ஒரு சதவிகிதம் அளித்தும் – மொத்தத்தில் இட ஒதுக்கீடு 69 சதவிகிதமாகவும் – பொதுப்பட்டியலில் 31 சதவிகிதமாகவும் ஆக்கப்பட்டது.

இந்த 69–ஐத்தான் 50 சதவிகிதமாகக் குறைக்க வேண்டு மென்று இப்போது உச்சநீதிமன்றம் தீர்ப்பு வழங்கியிருக் கிறது.

எனவே 1951 ஆம் ஆண்டு அரசியல் சட்டம் இதற்கெனத் திருத்தப்பட்டதுபோல மீண்டும் இப்போது திருத்தப்பட வேண்டும் – அல்லது இங்கே மாநில அரசு 69 சதவிகித இட ஒதுக்கீட்டை வலியுறுத்தி நிறைவேற்றியுள்ள சட்டத்தை யாவது நடைமுறைக்குக் கொண்டுவர மத்திய அரசு உடனடி யாக முன்வர வேண்டும். அதற்கான தீவிர முயற்சியில் மாநில அரசும் ஈடுபடவேண்டும்.

உச்சநீதிமன்றத் தீர்ப்பினால் ஏற்பட்டுள்ள விளைவு என்ன? தமிழக அரசு இப்போது இட ஒதுக்கீடு எவ்வாறு செய்துள்ளது?

பிற்படுத்தப்பட்டோருக்கு 30 சதவிகிதம் என்று நமது ஆட்சியில் இருந்த நிலைமாறி, 18.6 சதவிகிதம் என்றாகி யுள்ளது இன்று!

மிகவும் பிற்படுத்தப்பட்டோருக்கு 20 சதவிகிதம் என்றிருந்த நிலைமாறி, 12.4 சதவிகிதம் என்றாகிவிட்டது இன்று!

இந்த வீழ்ச்சியைத் தமிழகத்தில் உள்ள ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் தாங்கிக்கொள்ள மாட்டார்கள் என்பதை எடுத்துக் காட்டி எச்சரிக்கிற கடமையைத் திராவிட இயக்கம் நிறை வேற்றுவதைப் பொறுத்துக் கொள்ள முடியாமல்தான்; தமிழ் நாடு பிராமண சங்கத்தினர் வெகுண்டெழுந்து தமது ஏட்டில் தலையங்கம் தீட்டியுள்ளனர்.

தமிழ்நாட்டு அளவிலாவது 69 சதவிகித இடஒதுக் கீட்டை ஆதரிக்க முன்வந்துள்ள தேசிய அளவிலான கட்சிகளையும் சாடுகின்றனர்.

அவர்களின் கோபத்திற்கு முகாந்திரம் இருக்கிறது – கல்வி வேலை வாய்ப்புகளில் அவர்கள் பெற்றிருந்த ஆதிக்கம்; முழுமையாக முடிவுக்கு வரவில்லையெனினும் – சரியத் தொடங்கியதற்கு திராவிட இயக்கத்தின் போராட்டங்கள்தான் காரணம் என்பதை அறியாதவர்களா என்ன?

திராவிட இயக்கம், உயர்சாதியினரின் உரிமைகளை அறவே பறித்துவிட என்றைக்கும் எண்ணியதில்லை. காலம் காலமாக சகதியிலே, சேற்றிலே உழலும் ஒடுக்கப்பட்ட, தாழ்த்தப்பட்ட மக்களைக் கை தூக்கிவிடத்தானே முனைந்தது, முனைகிறது!

இந்த நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலேயே சமூகநீதி கோரிப் புரட்சிப்பூ பூத்திட வேண்டிய அவசியமும் அவசரமும் ஏற்பட்டதை நமது பேராசிரியர் அன்பழகனார் அவர்கள் எழுதி, 1951–ல் வெளியிடப்பட்ட "வகுப்புரிமைப் போராட்டம்" என்ற நூல் எப்படி விவரிக்கிறது என்பதைப் பார்ப்போமா!

இதோ பேராசிரியர் எழுதுகிறார்; ஆம்; 1951 வகுப்புரிமைப் போராட்டத்தின்போது!

"1915–ம் ஆண்டில் சென்னை மாநிலத்தில் பார்ப்பனர் ஆதிக்கம் இருந்த நிலையை அறிந்தவர்கள்தான், பார்ப்பனரல்லாதாரின் சமூகநீதி இயக்கம் தோன்றிய காரணத்தையும் அவசியத்தையும் நன்குணர முடியும்.

1915–ல் கல்வி இலாக்காவில் இருந்த மொத்த உத்தியோகங்கள் 518 அந்த 518 இடங்களில் அமர்ந்திருந்த, பார்ப்பனர் 399 பேர், கிருஸ்தவர்களும் ஆங்கிலோ இந்தியர்களும் 73 பேர், முஸ்லீம்கள் 28 பேர், பார்ப்பனரல்லாத இந்துக்கள் 18 பேர் (ஆதிதிராவிடர் உட்பட).

ஆம்! அவ்வளவு உத்தியோகங்களிலும் – நாட்டுக்குரிய திராவிட மக்களுக்கு 18 உத்தியோகங்கள்தான். மக்கள் தொகையில் 100க்கு 3 பேராக உள்ள பார்ப்பனருக்கு 399 உத்தியோகங்கள் கிடைத்திருக்கையில், 100க்கு 84 பேர்களாக உள்ள – பார்ப்பனரல்லாத இந்துக்களுக்கு 18 உத்தியோகங்கள் தான் கிடைத்திருந்தன. பார்ப்பனர்களுக்கு 399 உத்தியோ கங்கள்; அவர்களைப்போல் 30 மடங்கு மக்கள் தொகை கொண்ட சமூகத்தாருக்கு 18 உத்தியோகங்கள்தான். இதற்குப் பெயர்தான் "அரசாங்கக் கல்வி இலாக்கா" அக்கால் நீதிப்படி.

1915–ல் எழுதப் படிக்கத் தெரிந்தவர்கள் 100க்கு 7, அல்லது 8– பேரே ஆவர். அதில் 3 சதவீதம் உள்ள பார்ப் பனரோ தங்களில் 100க்கு 75 சதவிகிதத்துக்குக் குறையாமல் படித்திருந்தனர். மற்ற மக்கள் எல்லோருமே 100க்கு 5 சதவிகிதத்தினரே படித்திருந்தனர். பார்ப்பனரல்லாத இந்துக் களோ – 100க்கு 3 சதவிகிதத்தினர்தான் படித்திருந்தனர்.

1914–ம் ஆண்டு, சென்னைப் பல்கலைக்கழகம் நடத்திய தேர்வுகளில் கலந்து கொண்ட மாணவர் எண்ணிக்கை விவரம், அன்றைய நிலைமையைத் தெளிவாக்குவதாகும்.

நடத்தப்பட்ட தேர்வுகள்	பார்ப்பன மாணவர்கள்		பார்ப்பனரல்லாத மாணவர்கள்	
	எழுதியவர்	தேறியவர்	எழுதியவர்	தேறியவர்
எஃப். ஏ. (இண்டர்மீடியட்)	1900	775	640	240
பி. ஏ.	469	210	133	60
பி. ஏ. (சயன்ஸ்)	442	159	107	49
எம். ஏ.	157	67	20	9
எல். டி.	104	95	11	10

உத்தியோகத்தில் மட்டுமின்றி, உத்தியோகம் பெற வாயிலாகும் உயர்தரக் கல்வி பெறுவதிலும்கூட, 100க்கு 3

பேராக உள்ள பார்ப்பனர், 100க்கு 84 பேர்களாக உள்ளவர்களைவிட, மூன்று மடங்கு முதல் பத்து மடங்கு வரை இடம் பெற்றிருந்தனர் என்பதை இது காண்பிக்கவில்லையா?.

1916-ம் ஆண்டில் – மாகாண சிவில் சர்வீஸ் என்ற உயர்தர பதவியில் இருந்த பார்ப்பனர் (நூறு) 100 பேர். பார்ப்பனரல்லாதாரோ 29 பேர்தான். மக்கள் தொகைப்படி கணக்கிட்டால் அந்த 129 பதவிகளில் 124 பார்ப்பனரல்லா தருக்கும், 5 மட்டுமே பார்ப்பனருக்கும் உரியதாகி இருக்க வேண்டும்.

அதே ஆண்டில் நீதி இலாக்காவில், 190 பார்ப்பனர்களும் 35 பார்ப்பனரல்லாதாருந்தான் பதவி பெற்றிருந்தனர். இந்த இலாக்காக்களை போலத்தான் மற்ற அரசாங்க இலாக் காக்களும் இருந்தன.

மக்கள் எண்ணிக்கை விகிதப்படி பார்த்தால் பார்ப் பனர்களைப் போல், பார்ப்பனரல்லாத இந்துக்கள் 31 மடங்கு இடம் பெற்றிருக்க வேண்டும் எத்துறையிலும். ஆனால் நேர்மாறாகப் பார்ப்பனர்கள், மற்றவர்களைப்போல், உத்தி யோகத்தில் 20 மடங்கும், கல்வித்துறையில் 10 மடங்கும் இடம் பெற்றிருந்தனர். இதைவிட வெட்கமும் துக்கமும் தரக்கூடிய நிலை வேறென்ன வேண்டும் பார்ப்பனரல்லாதாருக்கு?

இந்நிலையில், 1920-ம் ஆண்டில் நடைபெற்ற தேர்தலில் – நீதிக்கட்சியினர் – சட்டசபையில் பெரும்பான்மையினராக வந்தனர். அதன் பயனாக பனகல் அரசரின் மந்திரி சபையும் அமைந்தது. நீதிக்கட்சியின் சார்பில், டாக்டர் நாயர் தமது இறுதி மூச்சு இருந்தவரை வற்புறுத்தி வந்த வகுப்பு விகிதாசார உரிமைக் கொள்கை, வெள்ளுடை வேந்தர் தியாகராயரின் தளராத முயற்சியாலும், பனகல் அரசரின் அறிவு நுட்பத் திறனாலும், 1921-ம் ஆண்டில் சென்னை மேல் சபையில்

(Legislative council) தீர்மானமாகக் கொண்டு வரப்பட்டு நிறை வேற்றப்பட்டது.

1921–ம் ஆண்டிலேயே சமூக நீதிக்காக, எல்லா வகுப்பார் கட்கும் அரசாங்க உத்தியோகம் கிடைக்கும்படி நியமனங்கள் செய்யவேண்டும் என சர்க்காரால் உத்தரவு பிறப்பிக்கப் பட்டிருந்தும் (1928 வரையில்) ஏழாண்டு கழிந்த பின்பும் – பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பாருக்குக் காட்டப்பட வேண்டிய சலுகை காட்டப்படாததால் – பொதுமக்கள் எந்த விதத்தும் முன்னேற வாய்ப்பின்றி வெறுப்பும், கொதிப்புமடைந்து குமுறலானார்கள்.

அக்காலகட்டத்தில் அமைச்சராக இருந்த முத்தையா முதலியார் அவர்கள், பலப்பல வகுப்பாரின் நிலைகளையும், எண்ணங்களையும் பல மாதங்கள் வரை, ஆழ்ந்தும் சூழ்ந்தும் சிந்தித்து ஒரு முடிவிற்கு வந்தார். அம்முடிவை கவர்னரின் ஆட்சிக்குழு உறுப்பினர்களிலேயே சிலர் (Executive council Members) அறியாமையாலும், அகம்பாவத்தாலும் எதிர்த்த போதிலும், இன்றளவும், பிற்படுத்தப்பட்ட மக்கள் எல்லோ ருடைய முன்னேற்றத்திற்கும், ஒரே வாயிலாகவும் அரணாக வும் அமைந்துள்ள 'கம்யூனல் ஜி ஓ' வினை 1928–ல் அமைச்சர் முத்தையா அவர்கள் அரசாங்கத்தின் ஆணையாக்கினார்கள்."

உடன் பிறப்பே,

அந்த ஆணையின்படி மொத்தம் 12 உத்தியோகங்கள் உள்ளன என்றால்;

இந்து பார்ப்பனரல்லாதாருக்கு	5
பார்ப்பனருக்கு	2
முகமதியர்க்கு	2

கிறித்துவருக்கு
(ஆங்கிலோ இந்தியர் உட்பட) 2

மற்றவர்க்கு
(ஆதி திராவிடர் உட்பட) 1

என்ற வகையில் பங்கிடப்பட வேண்டும்.

எனவே, அன்று போட்ட விதைதான்; இன்றைக்கு வளர்ந்து பெருந் தருவாகி – பிற்படுத்தப்பட்ட, மிகவும் பிற்படுத்தப்பட்ட, தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கு நிழல் தருகிறது என்பதை சகித்துக்கொள்ள முடியாத நிலையில் ஆதிக்க புரியினர் இருக்கிறார்கள் என்பதற்கு – நான் இக்கடிதத்தின் தொடக்கத்தில் எடுத்துக் காட்டியுள்ள அவர்களது ஏட்டின் தலையங்கப் பகுதியே சான்று பகருகிறது அல்லவா?

நம்மை அறவே ஒழித்துக்கட்டும் முயற்சியில் நேரடியாகவோ, மறைமுகமாகவோ, வீடணர்களை உசுப்பி விட்டோ ஆதிக்கபுரியினர் ஈடுபடுவதற்கும் காரணம் இப்போது புரிகிறது அல்லவா?

எனவேதான் இதுபோன்ற எதிர்ப்புகளைத் தூள் தூளாக்க அறப்போர்வாள் தூக்கிட அன்பே வா!

உன்னை அழைக்கிறேன் சென்னைக்கு, சமூகநீதிப் பேரணிக்கு!

முரசொலி அன்புள்ள,

12-1-94 மு.க.

நினைக்கும் போதே நெஞ்சு இனிக்கிறது!

உடன்பிறப்பே,

1985–86 ஆம் ஆண்டுக்கான தமிழக அரசின் பிற்படுத் தப்பட்டோர் நலத்துறை கொள்கை விளக்கக் குறிப்பு ஏடு; சட்டப்பேரவையில் வைக்கப்பட்டதில் – பின்வரும் செய்தி காணப்படுகிறது.

"பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பினர் மற்றும் சீர் மரபினர் மேம்பாட்டுக்காக மேற்கொள்ளப்பட்ட திட்டங்களை எடுத்துக் கூறுவதற்காக, பிற்படுத்தப்பட்டோர் நலம் குறித்த தனி மானியக் கோரிக்கை 1971 ஆம் ஆண்டில் கொண்டுவரப் பட்டது. 1967–68 ஆம் ஆண்டுகளில் பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பினர் நலனுக்காக ஒதுக்கப்பட்ட தொகை ரூபாய் ஒரு கோடியே அறுபத்தியொரு லட்சத்து நாற்பதாயிரம் (1,61,40,000) என்றிருந்தது படிப்படியாக அதிகரித்து 1985–86 ஆம் ஆண்டில் பதினோரு கோடியே ஐம்பத்தி நாலு லட்சமாக உயர்ந்துள்ளது. பிற்படுத்தப்பட்ட மக்களின் நிலையை உயர்த்துவதற்கான திட்டங்களைச் செயல்படுத்துவதில் பிற்படுத்தப்பட்டோர் நலத்துறை அடைந்துள்ள துரித முன்னேற்றத்தை இவ்வுயர்வு எடுத்துக்காட்டுகிறது."

இது, எம்.ஜி.ஆர். ஆட்சிக் காலத்தில் சட்டப் பேரவையில் வைக்கப்பட்டுள்ள கொள்கை விளக்கக் குறிப்பு.

இதிலிருந்து என்ன புரிந்து கொள்ள முடிகிறது உன்னால்!

1971 ஆம் ஆண்டில் என் தலைமையில் கழக ஆட்சி இருந்தபோதுதான் பிற்படுத்தப்பட்டோர் நலத்துக்கான தனிமானியக் கோரிக்கையே சட்டப் பேரவையில் விவாதிப்பதற்கான தொடக்கமே நடந்திருக்கிறது. அதற்கு முன்பு ஆதிதிராவிடர் நல இலாக்காவும் பிற்படுத்தப்பட்டோர் பிரச்சினையும் ஒன்றாக இணைக்கப்பெற்று ஆதிதிராவிட நலத்துறை அமைச்சரால் நிர்வகிக்கப்பட்டு வந்தது.

நான் அதுகுறித்துக் கழக அமைச்சரவையினருடன் விவாதித்து, ஆதிதிராவிடர் நல இலாக்காவும் பிற்படுத்தப் பட்டோர் நல இலாக்காவும் ஒன்றாக இருப்பதால் இரு பிரிவு மக்களின் நலன்களும் சரியாகக் கவனிக்கப்பட முடியாமல் இருக்கிறதென்பதை விளக்கி – ஆதிதிராவிடர் நலத் துறையைத் தனியாகவும், அதேபோலப் பிற்படுத்தப்பட்டோர் நலத் துறையைத் தனியாகவும் அமைக்கப்பட்டது.

பிற்படுத்தப்பட்டோர் நலத்துறைக்குத் தனி அமைச் சகம், தனி அமைச்சர் என்றெல்லாம் நியமிக்கப்பட்டது.

67–68–ல் ஒன்றரைக் கோடி ரூபாய் அளவுக்கு பிற் படுத்தப்பட்ட மக்களுக்கான திட்டங்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட தொகை 85–86 ஆம் ஆண்டில் பதினோரு கோடி ரூபாயைத் தாண்டி வளர்ந்து– 1989–ல் மீண்டும் தி.மு.க. ஆட்சிக்கு வந்த காலத்தில் அந்தத்தொகை, பத்தொன்பதே முக்கால் கோடியாக (19.75 கோடி ரூபாய்) நிதிநிலை அறிக்கையில் ஒதுக்கப்பட்டு, பின்னர் 1990–91 ஆம் ஆண்டு நிதிநிலை அறிக்கையில், பிற்படுத்தப்பட்டோர், சீர்மரபினர் நலனுக்கென ரூபாய் முப்பது கோடிக்கு மேலாக (30.70 கோடி) உயர்த்தப்பட்டதைப் பெருமிதத்துடன் இப்போதும் எண்ணிப் பார்க்கிறேன்.

பிற்படுத்தப்பட்டோர், சீர்மரபினர் எனும் வார்த்தை களை நினைவுபடுத்திக் கொள்ளும்போது, அந்தப் பிற்படுத்தப்

பட்டோர் பட்டியலுக்குள் மிகவும் பிற்படுத்தப்பட்டோர் பட்டியல் ஒன்று இருப்பதையும் – அந்தப் பட்டியலில் சீர் மரபினரை அன்னியில் வன்னியர் எனும் பெரும் சமுயதாயப் பிரிவும், வேறு சில மிகவும் பிற்படுத்தப்பட்ட சமூகப் பிரிவுகளும் இருப்பதைச் சுட்டிக் காட்டித்தான் அவர்களுக்கு இட ஒதுக்கீட்டில் தனியாகக் குறிப்பிட்ட சதவீதம் ஒதுக்கப்பட வேண்டுமென்று கிளர்ச்சி நடைபெற்றது அ.தி.மு.க. ஆட்சியில்! அந்தக் கிளர்ச்சியில் அடக்கு முறை, பலர் உயிர் இழப்பு – இத்தனைக்கும் பிறகு மீண்டும் 1989–ல் கழக ஆட்சி மலர்ந்தவுடன் மிகவும் பிற்படுத்தப்பட்ட மக்களுக்கு, கல்வி வேலை வாய்ப்புகளில் இருபது சதவிகிதம் (20%) என அறிவிக்கப்பட்டு, அந்த ஆணை நடைமுறைக்கும் உடனடியாக வந்தது.

அதனால் ஏற்பட்ட பலன் எத்தகையது என்பதை 1990–91 ஆம் ஆண்டு நிதிநிலை அறிக்கையை நான் சட்டப்பேரவையில் படித்தபோது கோடிட்டுக் காட்டியிருக்கிறேன். இதோ அந்த வாசகத்தை அப்படியே உனக்கும், உன்போன்ற உடன் பிறப்புகளுக்கும் ஞாபகப்படுத்துகிறேன்.

"மிகவும் பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பினருக்கும் சீர்மர பினருக்கும் கல்வி, வேலை வாய்ப்புகள் பெறுவதில் சிறப்பு இட ஒதுக்கீடாக 20 விழுக்காடு இவ்வரசு அளித்துள்ளதை மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் நன்கறிவார்கள். இப்புதிய கொள்கை, அவர்களுக்கு கணிசமான அளவுக்குப் பயன் தந்துள்ளது என்பதை தெரிவிப்பதில் மகிழ்ச்சி அடைகிறேன். 1989 ஆம் ஆண்டில் மருத்துவக் கல்லூரியில் சேர்க்கப்பட்ட மாணவர்களில் 187 பேர் மிகவும் பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பினர் மற்றும் சீர்மரபினர் ஆவர். ஆனால் அதற்கு முந்தைய ஆண்டில் இவ்விரு வகுப்பினர்களில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட மாணவர்கள் எண்ணிக்கை 68 மட்டுமேயாகும். இதேபோலப்

பொறியியல் கல்லூரியில் 1989–ல் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட இவர்களின் எண்ணிக்கை 685 பேர் – ஆனால் அதற்கு முந்தைய ஆண்டில் இவ்விரு வகுப்பைச் சேர்ந்த மாணவர்களின் எண்ணிக்கை 354 மட்டுமே ஆகும். இவ்விரு வகுப்பினரின் முன்னேற்றத்திற்காக தனி இயக்குநர் அலுவல கமும் இந்த ஆண்டு முதல் ஏற்படுத்தப்பட்டு செயல்பட்டு வருகிறது.''

இவ்வாறு ஆதிதிராவிடர் நலத்துறை, பிற்படுத்தப்பட் டோர் நலத்துறைக்கான அமைச்சகங்களும், மிகவும் பிற்படுத் தப்பட்ட மற்றும் சீர்மரபினருக்காக இயக்குநர் அலுவலகமும் தனித்தனியே தொடங்கப்பட்டதால் – கழக ஆட்சியில் அந்த மக்களின் நலிவு போக்கி – அவர்கள் வாழ்வில் நலம் சேர்க்க ஓல்லும் வகையெல்லாம் உணர்வுபூர்வமாக நம்மால் உழைத்திட முடிந்தது.

இந்தியத் திருநாட்டிலேயே ஆதிதிராவிடர்களுக்கு இலவ சமாக வீடுகள் இலட்சக்கணக்கில் கட்டித்தரும் திட்டத்தை முதன் முதலாக அறிமுகப்படுத்தி, அதை நடைமுறைக்குக் கொண்டு வந்ததும் – அதே போன்றதொரு திட்டத்தை பிற்படுத்தப்பட்ட மக்களுக்கும் கிராமப் பகுதிகளில் படிப் படியாக நிறைவேற்றிடக் கால்கோள் விழா நடத்தியதும் கழக ஆட்சி என்கிறபோது, அந்தக் கழகத்தின் அங்கமாக இருக்கிற நமக்கு; அத்தகைய ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் உரிமைகளை மேலும் பெற்றிடவும் – இருக்கும் உரிமைகளை இழக்காமல் இருக்கவும் போர்க்குரல் எழுப்பும் உரிமையும் உணர்வும் உண்டல்லவா!

நலிந்து, நசுங்கிக் கிடக்கும் அந்த சமுதாயத்தையும் மனித சமுதாயமாகக் கணக்கில் எடுத்துக் கொள்ளாமல் – ஒரு பொிய மைதானத்தில் ஆடு மாடுகளால் மிதிபடும் புல்லாக அவர்கள்

முளைத்துக் கிடக்கவும், பத்திரமாகக் கூண்டுகளில் அடைபட்டு பளபளப்பு காட்டிக் கொண்டு குரோட்டன்ஸ் செடிகளாக ஒருசில ஆதிக்கபுரியினர் அழகு காட்டி ஆடிக் கொண்டிருக்கவுமான வித்தியாசமானதும், விசித்திரமானதும், வேதனையானதுமான நிலையை நிர்மூலப்படுத்துவதே திராவிட இயக்கத்தின் மூத்தோர், இளைஞர் அனைவரின் குறிக்கோளாக இருந்து தீரவேண்டும்.

உடன்பிறப்பே, சென்னையில் நாம் நடத்த இருக்கும் சமூகநீதிப் பேரணி குறித்து நான் தொடர்ந்து எழுதியுள்ள இந்த நான்கு கடிதங்களும் உன் நெஞ்சில் பதிய வைப்பது என்ன?

தமிழ்நாட்டில் இருக்கும் இடஒதுக்கீடு உரிமையைக் காத்திடவும் – இந்தியா முழுமைக்கும் மண்டல் கமிஷன் பரிந்துரையை அமலாக்குவதற்கும்; களம் கண்டிட நாம் திடீரென்று குதித்தவர்கள் அல்லர்!

நம் குருதியுடன் கலந்த உணர்வு இது!

அதனால்தான் இருபது ஆண்டுகளுக்கு முன்பே, 1973 ஆம் ஆண்டு; (14–10–1973) அலகாபாத்தில் நடைபெற்ற உத்திரபிரதேச அரிஜன, பிற்பட்டோர் மாநாட்டில் நான் கலந்து கொண்டு பேசியபோதே:

"மத்திய அரசு வேலை வாய்ப்புகளில் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட இடம், ஒழுங்காக – முழுமையாக பூர்த்தி செய்யப்படவேண்டும். அதுபோலவே இனிமேல் மத்திய அரசின் வேலை வாய்ப்புகளில் பிற்படுத்தப்பட்ட மக்களுக்கும் ஒரு குறிப்பிட்ட அளவுக்கு இட ஒதுக்கீடு நிர்ணயிக்கப்பட வேண்டும். அதனை மத்திய அரசு உடனடியாகச் செய்ய வேண்டும்"

என்று வலியுறுத்தினேன்.

அந்த மாநாடு நடைபெற்று நாலாண்டுகளுக்குப் பிறகு – அந்த மாநாட்டை முன்னின்று நடத்திய ராஜ் நாராயண் போன்றவர்களின் முயற்சியால், 1977–ல் ஜனதா ஆட்சியில் அமைக்கப்பட்டதுதான் மண்டல் கமிஷன்!

அந்த அறிக்கையை 1980–ல் பெற்றுக் கொண்ட இந்திரா காந்தி அரசு அதைக் கிடப்பிலே போட்டது – பிறகு வந்த ராஜீவ் காந்தியும் அதை ஏறெடுத்துப் பார்க்கவில்லை.

தமிழகத்தில் தி.மு.கழகமும், திராவிடர் கழகமும் – வட மாநிலங்களில் உள்ள ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் பிரதிநிதிகளும் தொடர்ந்து கோரிக்கை எழுப்பியும் பயனில்லை!

1989–ல் நமது கழகம் தமிழகத்தில் ஆட்சிக்கு வந்து – 1990–ல் திரு.வி.பி.சிங். அவர்கள் தலைமையில் தேசிய முன்னணி அரசு அமைந்து – தமிழக சட்ட மன்றத்தில் மத்திய அரசு மண்டல் கமிஷன் பரிந்துரையை நடைமுறைப்படுத்த வேண்டுமெனக் கேட்டு தீர்மானங்கள் நிறைவேற்றி – சமூக நீதிக்காவலரான வி.பி.சிங் அவர்கள் மண்டல் பரிந்துரை நடைமுறைக்கு வருமென அறிவித்து, அதனால் அவர் ஆட்சியை இழந்து – அவரைத் தொடர்ந்து நாமும் ஆட்சியை இழந்து,

இன்று நாம் கொண்ட கொள்கையே ஆட்சியைவிடப் பெரிது எனும் எண்ணத்தை தொடர்ந்து வளர்த்துக் கொண்டுள்ள நிலையில் – என்றைக்கும் வளையாத உறுதி யுடன் – சமூக நீதிக்கான கொடியை உயர்த்தி நிற்கிறோம்!

அந்த திடமனத்தை வெளிப்படுத்தித் தடந்தோள் உயர்த்தி அணிவகுக்கும் நாள்தான் ஜனவரி 23 என்பதை நினைக்கும்போதே – நெஞ்சு இனிக்கிறது! அந்தப் பேரணியில்

உன்னைக் காண்பேன் எனும் எதிர்பார்ப்பில் தான் என் இதயத்துக்கு எவ்வளவு சுகம்!

பொங்கல் கொண்டாடி மகிழ்ந்து – பொங்கி எழுந்து உரிமைப்போர் விளைத்திட – பொலிவு நிறைமுகத்துடனும், வலிவுமிகு கொள்கை உறுதியுடனும் – வஞ்சகத்தைப் பொடியாக்கும் வாளாக, வேலாக, வருவாய் என் உடன்பிறப்பே!

முரசொலி
13-1-94

அன்புள்ள,
மு.க.

தடந்தோள் தாங்கும் கொடி நிழலில்!

உடன்பிறப்பே,

ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள்; தமக்குக் கிடைத்த ஓரளவு உரிமையையும் இழந்து "சமூகநீதி" கோரி, போர் முரசு கொட்டப் புறப்பட்டு விட்டனர் என்பதை அறிவிக்கும் சங்கநாதம் – சிங்க முழக்கம் – சென்னை நகர் வீதிகளில், கடற்கரைப் பெருவெளியில் ஜனவரி 23 ஆம் நாள் எதிரொலிக்க; இன்னும் சில நாட்களே இடையில் உள்ளன.

நீயும் உன்போன்ற உடன்பிறப்புக்களும் சமூக நீதிப் பேரணியில் கலந்து கொள்ளப் பயணம் தயார் படுத்திக் கொண்டிருக்கிறீர்கள் என்பதை, ஒவ்வொரு மாவட்டத்திலிருந்தும், ஒன்றிய, நகரங்களில் இருந்தும் வருகின்ற செய்திகள் உறுதிப்படுத்திக் கொண்டிருக்கின்றன.

சென்னைப் பேரணி குறித்த விளம்பரங்கள், நெடுதுயர்ந்தும் – நீண்டும் கிடக்கின்ற சுவர்களின் நெற்றியில் எல்லாம் உன் கைத்தூரிகை கொண்டு வண்ண வண்ணமாய் பட்டி தொட்டி முதல், பட்டினங்கள் வரையில் எழுதப் பட்டுள்ளதை, இங்கு வந்து குவியும் புகைப்படங்கள் மூலம் கண்டு கழிபேருவகை கொள்ளுகின்றேன்.

திராவிட முன்னேற்றக் கழகமெனும் இந்த ஒப்பற்ற ஓவியத்தையே தீட்டி; இதனைக் காலத்தாலும், கயவர்கள் கரம்பட்டும் கலையாமல் காத்து நிற்கும் என் கண்மணி ஆயிற்றே நீ! உனக்கா சொல்ல வேண்டும்; இந்த உரிமைப்

போரின் அவசியம் என்னவென்று? இத்தருணம் விட்டால்; பின்னர் தலைமுறை தலைமுறைக்கும் ஒடுக்கப்பட்ட சமுதாயம் தலைதூக்க முடியாமலே போய்விடும் என்பதை உணர முடியாதவர்களா என் உடன்பிறப்புகள்?

இந்த இயக்கத்தின் உயிர்மூச்சான குறிக்கோளாம் வகுப்புரிமையை நிலைநாட்டுவதில்; இயக்கத்தில் உள்ள ஒடுக்கப்பட்ட சமுதாயத்தினர் மட்டுமல்ல – முன்னேறிய சமுதாயத்தைச் சேர்ந்தோராயினும் இந்த மூலக் கொள்கையில் முரண்பட்டதில்லை என்பதற்கே எடுத்துக் காட்டுதான் முதறிஞர் முத்தையா (முதலியார்) அவர்களே, இந்த சமூக நீதிக்கான ஆணையை 1928–லேயே பிறப்பித்த நிகழ்ச்சியாகும்.

1950–51 களில் வகுப்புவாரிப் பிரதிநிதித்துவம் செல்லாது என உச்சநீதிமன்றம் தீர்ப்பளித்தபோது; அதே முத்தையாதான் பெரியாருடனும், அண்ணாவுடனும் சேர்ந்து யுத்த பேரிகை கொட்டியவர்!

"தகுதி, திறமை என்றெல்லாம் சொல்வது அர்த்தமற்ற, ஆதாரமற்ற, சுயநலக் கூச்சல் – ஏமாற்றுக் கூச்சல்" என்று அதே முத்தையா (முதலியார்)தான், நமது பேராசிரியர் எழுதிய "வகுப்புரிமைப் போராட்டம்" என்ற நூலுக்கு முன்னுரையும் எழுதியவர்.

இவற்றை ஏன் எடுத்துக்காட்டுகிறேன் என்றால்; வெள்ளத்திலும் புயலிலும் சிக்கி வெகுபாடுபட்டுக் கரை ஏறியவன், நீந்த முடியாமல் நீரில் மூழ்கிக் கொண்டிருப்பனை யும் கைகொடுத்துக் காப்பாற்ற வேண்டும் என்ற கடமை உணர்வு கொண்ட உடன்பிறப்புகளின் பாசறைதான் கழகம் என்பதை, அழுத்தப்பட்ட சமூகமக்கள் அறிந்து கொள்ள வேண்டுமென்பதற்காகவே!

இன்றுபோல் அன்று – ஆம்; நாற்பத்தி மூன்று ஆண்டு களுக்கு முன்பு – சமூகநீதிக்கான போர் தொடங்கப்பட்ட போது "திராவிட நாடு" வார இதழில் அண்ணா அவர்கள் தீட்டிய தலையங்கத்தைப் பலமுறை உனக்கு நினைவூட்டி யிருக்கிறேன். இதோ, இன்னொரு முறையும் படித்துப்பார்!

"ஏமாந்த காலத்தில் ஏற்றங்கொண்டோரால் சமூகநீதி, சாக்கடையில் தள்ளப்பட்டு விட்டது – சட்டம் என்ற கோல் கொண்டு!

சுப்ரீம் கோர்ட் இந்திய அரசியல் சட்டத்தைக் காட்டி "வகுப்புரிமை" செல்லுபடியாகாது என்று தீர்ப்பு தந்து விட்டது.

சட்டம் என்ற கூண்டு! உள்ளே சமூகநீதி! தேன் தேடி அலைபவனைத் தேள் கொட்டியது போல, சமூகநீதி மூலம்; தன் ஒடிந்து போன வாழ்வைச் சீர்படுத்திக் கொள்ளத் தொடங்கிய பார்ப்பனரல்லாதாரின் முன்னேற்றப் பாதையில் விழுந்த போடியாகும் இச்சம்பவம்.

திகைத்துத் திண்டாடும் திராவிட சமுதாயம்; இரத்தம் கொதிக்க, எண்ணங்கள் கிளர்ச்சி முரசு கொட்ட, எங்கள் முதுகெலும்பு உடைக்கப்பட்டதா? இருதயத்தையா எத்தர்கள் எடுத்து விட்டனர், என ஒளியிழந்த கண்களிலே நீர் ததும்ப, ஒலியிழந்த குரல்களிலே வேதனை தொனிக்க, தனது தலைவர்களைச் சோகத்தோடு பார்க்கிறது.

தங்கள் **'வாழ்வு – சாவு'**ப் பிரச்சினையாக இங்குள்ள சர்க்கார், சமூக நீதிப் பிரச்சினையைக் கருதுவார்களென எதிர் பார்க்கிறோம். மக்களின் இதயவேகம் அறிந்தவர்கள் இவர்கள் என்றே நம்புகிறோம். உண்மை உள்ளத்தோடு, துணிவைத் துணை கொண்டு பாடுபட்டால் – எப்படியும் வெற்றி நிச்சயம்.

அந்தப்பாதை நடப்பார்களா? அல்லது அழியாத அவமானச் சின்னங்கள் ஆவார்களா?

மந்திரிப் பதவிகள், மக்கள் புயல் முன் சிறுதூசு! இதை அவர்களுக்குக் கவனமூட்டிக் கடமைப்பாதையைக் காட்டுகிறோம். பெருவெள்ளம் மோதிக்கொண்டிருக்கிறது – ஆபத்தை அணைத்துக் கொள்ளாதீர்!"

உடன்பிறப்பே, வகுப்புரிமையே முற்றாகப் பறிபோன போது அய்யாவும் அண்ணாவும் திராவிடர் கழகப் போர்ப் படையுடனும் – திராவிட முன்னேற்றக் கழகப் போர்ப் படையுடனும் ஆதிக்கபுரிக் கோட்டையை இருமுனைகளில் மோதித் தகர்த்தபோது, வேறு வழியின்றி சமூக நீதிக்கான வகையில் அரசியல் சட்டம் திருத்தப்பட்டது.

ஆனால் இன்றோ; அந்த அடித்தளத்தில் கட்டப்பட்ட கோபுரத்தையே இடித்துவிட்டு, வெறும் மொட்டை மண்டபமாக ஆக்கப்படும் விபரீத வேலை நடந்துவிட்டது.

கிடைத்து, அனுபவித்த உரிமையைப் பறிகொடுத்து விட்டு – ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் ஒப்பாரி வைக்கும் கொடுமை, சட்டத்தின் சந்து பொந்துகளில் தொத்திக் கொண்டு குதித்து விட்டது.

பிற்படுத்தப்பட்டோர், மிகவும் பிற்படுத்தப்பட்டோர், தாழ்த்தப்பட்டோர், பழங்குடியினர் – கல்வி, வேலை வாய்ப்புகளில் 69 சதவிகிதம் பெற உரிமையுடையவர்கள் என்ற நிலை மாற்றப்பட்டு, 50 சதவிகிதமாகக் குறைக்கப்பட்டு விட்டதால்; அதற்கு இங்குள்ள அரசும் நீதிமன்றத்தில் தலையாட்டிவிட்டதால், வந்துற்ற கேடு – தும்பைவிட்டு வாலைப் பிடிப்பதுபோல இங்கே சட்டமியற்ற வேண்டிய அவசியமும், இதனை மத்திய அரசினர் ஏற்கவேண்டும் அல்லது அவர்களே; இங்குள்ளோர் இருக்கும் உரிமையை

இழக்காதிருக்க அரசியல் சட்டத்தைத் திருத்தி வேண்டிய கட்டாயமும் ஏற்பட்டுள்ளது.

இந்தக் கட்டாயத்தை தக்க நேரத்தில் உணர்த்தவே கழகம், தன் கடமையை ஆற்றுகிறது!

தமிழக மக்கள் – அதிலும் ஆண்டாண்டு காலமாக அனலிடைப் புழுவெனத் துடித்து, அடிமைகளாய் உழன்றோர், அதுவே ஆண்டவன் கட்டளை எனச் சொன்னதை நம்பி ஏமாந்து சுருண்டு கிடந்தோர் – இன்று, தணலில் தங்கமாம் தி.மு.கழகத்தின் தடந்தோள் தாங்கிடும் கொடி நிழலில் அணி வகுத்து, ஆர்ப்பரித்து, அரிமாக்கள் என – புலிப்போத்துகள் என எழுகின்றனர் என்பதை உணர்த்தவே சென்னைப் பேரணி ஜனவரி 23ல்!

பேரணிக்கான பணிகளில் தலைமைக் கழகத்தினரும்; தலைமைக் கழகத்தின் எல்லா செயலாளர்களுமே முழு மூச்சுடன் பாடுபடுகின்றனர்.

சென்னை மாவட்டத்தின் இரு பகுதிச் செயலாளர் களான தம்பிகள் சைதை கிட்டு, பலராமன் ஆகியோர், மற்றும் பகுதிக்கழக வட்டக்கழகச் செயல்வீரர்கள் – பல்வேறு அணிகளில் பொறுப்பு வகிப்போர் ஓய்வின்றி உழைத்திடு கின்றனர்.

அங்கிங்கெனாதபடி எங்கெங்குமுள்ள கழக அமைப்பு களின் நிர்வாகிகள் அனைவருமே, சென்னைப் பேரணி சிறப்புற, எழுச்சி பெற – ஓடியாடிப் பணிபுரிகின்றனர்.

வரப்போகும் வாகனங்களின் கணக்கும் – சமூகநீதிச் சுடர் ஏந்தி வரும் இளைஞர் அணிக்குழுக்களின் விபரங்களும் – நாள்தோறும் தலைமைக் கழகத்திற்குத் தொரிவிக்கப்பட்டுக் கொண்டேயிருக்கின்றன!

அழைக்கின்றேன்; தட்டாமல் வர இருக்கும் தம்பிகளே! தங்கைகளே! அண்ணன்களே! தந்தையையும் தாயையும் போன்ற பெரியோரே! பேரன்பு கொண்டோரே!

வாகனங்களில் வருவோர் வழி நெடுக எச்சரிக்கையுடன் வாரீர் – நள்ளிரவுப் பயணங்களைத் தவிர்த்திடுவீர் – வேகம், நமது கொள்கைப் பயணத்தில் தேவையே தவிர, குண்டும் குழியும் நிறைந்த சாலைகளில் வேண்டாம்! நலமுடன் வந்து, நலமுடன் திரும்பி ஊர் சேர்ந்தாய் என்பதுதானே என் நெஞ்சுக்குத் தெம்பு!

நலமாய் நீ இருந்தால்தானே பலமாய் இருக்கும் கழகம்!

இந்தக் கழகத்தின் கட்டளையைத்தான் உடன்பிறப்பே, நான் இக்கடித வாயிலாக உனக்குத் தமுக்கடித்துச் சொல்லுகிறேன் உன்னைப் போல ஒரு தொண்டனாக!

முரசொலி

அன்புள்ள,

18–1–94

மு.க